

Nu opriți muzica!

Don't Stop the Music

Fabio Santacroce, „Dacă săracii nu s-ar mai reproduce, bogații i-ar crea artificial” / *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially*. Secțiunea 3 (Viva Forever). Prin amabilitatea artistului și FUTURA.
Fabio Santacroce, *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially*. Section 3 (Viva Forever). Courtesy of the artist and FUTURA.



If the poor people stopped reproducing, the rich would create them artificially

Artist: Fabio Santacroce

Curator: Michal Novotný

Centrul de Artă Contemporană FUTURA

27 februarie 2018–15 aprilie 2018

Expoziția solo a lui Fabio Santacroce „Dacă săracii nu s-ar mai reproduce, bogații i-ar crea artificial” / *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially* este împărțită în trei secțiuni. În contrast cu titlul sinistru al expoziției, titlurile acestor secțiuni – *Parade*, *Light My Fire*, *Viva Forever* – transmit energie, sete de viață. De asemenea, e greu să nu observi că titlurile fac referire la hituri muzicale. Gândul la aceste piese evocă amintiri

Text: **Natalya Serkova**

If the poor people stopped reproducing, the rich would create them artificially

Artist: Fabio Santacroce

Curator: Michal Novotný

FUTURA – Center for Contemporary Art, Prague

27 February–15 April 2018

The solo show by artist Fabio Santacroce *If the poor people stopped reproducing, the rich would create them artificially* is divided into three sections. In contrast to the frightening title of the exhibition itself, the names of the sections – *Parade*, *Light My Fire*, *Viva Forever* – are

cu MTV, cu primele experiențe sexuale sau primele experiențe cu drogurile. Cineva și l-ar putea chiar imagina pe propriul său tată îmbrându-te: „haide acum să ascuți pe ce dansam eu când eram de vârsta ta”.

Este, așadar, cu atât mai surprinzător că aceste aluzii inocente și sentimentale alcătuiesc un întreg atât de odios, evocând scene distopice dintr-un viitor înspăimântător. Hey, Posh Spice, chiar vei fi în stare să crezi o altă

versiune a mea, dacă nu vor mai exista oameni ca mine pe Pământ? Mici fleacuri din împletitură care, admite și artistul, par să fi fost luate direct din sufrageria bunicii, pe care ea tocmai a decorat-o cu drag în așteptarea nepotului. Avem de asemenea pești de porțelan și dulciuri, figurine și mingi de fotbal, lumânări, clopoței, petale de flori, un gard de plastic care pare să fi fost adus direct din curtea din spate a copilăriei însăși. Cu cât par obiectele mai infantile, la prima vedere, cu atât ne păcălesc mai ușor, spre a declanșa o revărsare de sentiment pentru fleacurile de rattan ale bunicii sau mingile de fotbal, atent împachetate pentru a semna cu niște bomboane. Până să ai măcar șansa să cugeți la ce e cu cantitatea asta incredibilă de celofan din expoziție, deja îți cântă în cap: „...Live forever, for the moment ever searching for the one...”

Suntem afectați de amintiri, cântece, jucării, povești despre întâlnirile și despărțirile altora, de promoții „una plus una gratis”, de propriile noastre lacrimi de fericire, de copii, câini și nunțile prietenilor noștri. O viață de om e doar un lanț de astfel de momente de emoție și tandrețe, atârându-ne mereu la gât. A-l pierde este una din cele mai mari frici în zilele noastre. „În ce fel de creatură mă voi transforma dacă voi înceta să simt durerea acută a propriei-mi singurătăți?”, „Ce fel de monstru voi deveni dacă nu voi plânge de bucurie când îl voi vedea pe nepotul meu nou-născut?”, „Ce e în neregulă cu mine dacă o

selecție de hituri din anii '90 nu mă face să vreau să sar în sus și să dansez?” Din când în când, acest lanț de emoții fragede ni se strânge în jurul gâtului, cerând încă un sacrificiu în numele extazului din uniunea cu Atingerea. Ce ne poate oferi o asemenea uniune? Crediția că totul merge bine și că lumea în care trăim este totuși cea mai bună lume posibilă și mereu a fost așa, indiferent ce-ar fi.

Se pare că cea mai mare frică nu este pierderea capacității noastre de a fi atinși, ci pierderea irevocabilă a unei credințe stabile că, indiferent cât de dificilă ar fi, viața e încă frumoasă iar lumea din jur constituie un loc ce merită păstrat privat de catastrofe uriașe. Astfel, de fiecare dată când suntem zdrobiți de un puseu de indiferență față de nașterea unui nepoțel sau de durerea nematerializării unui vis, o floare a extazului iminent se deschide chiar atunci în spatele nostru. Lanțul își slăbește strânsoarea din nou. Posh Spice ne face conspirativ cu ochiul în timp ce ne străduim să înfășurăm în celofan orice obiecte aleatorii ne pică în mână, transformându-le în bomboane necomestibile, însă lucioase.

energetic and life-affirming. Moreover, it is hard not to notice that these titles evoke references to popular hits. Thinking of these songs brings back memories of MTV, of the first sexual experiments or first experiences with drugs. Someone may even think of his or her father putting on a record: “Now you listen to what I used to dance to when I was your age”.

It is all the more surprising then that these innocent and sentimental allusions are designed to form such a dreadful whole that evokes dystopian scenes from a rather horrifying future. Hey, Posh Spice, will you really create a new me, if there are no longer any people like me left on Earth?

Upon a closer look it seems that the exhibition is filled with sentimentality. Rattan knickknacks, as the artist himself admits, seem to have been taken directly from a grandma's living room, which she had lovingly decorated anticipating the arrival of her grandson. There are also fish and candy, figurines and soccer balls, candles, bells, flower petals, a plastic picket fence that seems to have been transported directly from some backyard of childhood itself. The more infantile the objects seem to be at a first glance, the easier it is for them to deceive us, to prompt an outpour of sentimentality towards the grandma's rattan trinkets or the soccer balls, carefully wrapped to resemble a piece of candy. Before you could even have a chance to fathom why there are such incredible quantities of cellophane inside the exhibition, you already have “...Live forever, for the moment ever searching for the one...” playing in your head.

We are affected by memories, songs, toys, stories of other people's meetings and breakups, by promotional “buy one get one free”, by our own tears of happiness, by children, dogs and our friends' weddings. A human life is but a chain of such moments of emotion and tenderness, always dangling around a person's neck. To lose it is one of the deepest fears of the present day. “What sort of creature will I turn into if I cease feeling the acute pain of my own loneliness?”, “What sort of monster will I become if I fail to cry the happy tears of joy at the sight of my newborn nephew?”, “What is wrong with me if a selection of hits from the '90s does not make me want to jump to my feet and dance immediately?” From time to time this chain of tender emotions squeezes our throat demanding another sacrifice in the name of the ecstasy from the union with Touching. What can



Fabio Santacroce, „Dacă săracii nu s-ar mai reproduce, bogații i-ar crea artificial!”/ *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially.* Secțiunea 1 (Parade). Prin amabilitatea artistului și FUTURA.
Fabio Santacroce, *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially.* Section 1 (Parade). Courtesy of the artist and FUTURA.

Dar suntem încă convinși că suntem înșelați de ceva sau de cineva? A înșela presupune mereu ascunderea unui adevăr, dar oare mai suntem astăzi siguri că putem distinge cu ușurință între înșelăciune și adevăr? Unde se ascund și cine le produce? În ce fel de relații se angajează reciproc? Și, în final, le-am putea descrie chiar și dacă am fi convinși că ne aflăm chiar în fața lor, privindu-le drept în față?

Uneori o piesă de pe YouTube cu milioane de vizionări pare să ne spună cel mai important lucru pe care încă nu-l știm despre noi înșine, în timp ce noul text al unui filosof stângist, nu reușește să ne câștige încrederea – ar părea că tocmai pentru că acesta clar nu a ascultat piesa cu pricina. Extazul înșelător produs de ascultarea unui hit clasic mă învăluie, mă face să zâmbesc un zâmbet tâmp. Dar, doamne, nu fac totuși parte emoțiile astea din mine și din povestea mea personală? O indignare crește în mine în semn de protest, pentru că nu vreau să pierd ceva ce pare extrem de prețios.

en
such a union give us? The belief that everything is going right and that the world we live in is still the best of all possible worlds and has always been this way, no matter what.

It turns out that our biggest fear is not the possible loss of our capacity to be touched, but the irrevocable loss of a stable belief that no matter how hard it is, life is still beautiful, and the world around us – a place worth lasting without catastrophes of biblical proportions. And every time we are crushed by the sudden pang of indifference towards a newborn nephew or the pain caused by the dream that failed to come true, there is a flower of imminent ecstasy opening behind our back at that very moment. The chain loosens its grip again. Posh Spice gives us a conspiratorial wink while we are struggling to wrap whatever random objects come into our hands into cellophane, turning them into inedible yet shiny pieces of candy.

But are we still convinced that we are being deceived by something or someone? Deception always implies that some truth is being concealed, but are we really sure today that we could easily tell the difference between deception and truth? Where are they hiding and who produces them? What kind of relationships do they engage each other in? Finally, would we be able to describe how they look even if we were convinced that we were standing right in front of them looking right at them?

Sometimes a YouTube song with many millions of views seems to tell us the most important thing that we still do not know about ourselves, while the new text of a left-wing philosopher fails to gain our trust – it might seem this is precisely because he clearly has not heard that song. The deceptive ecstasy engendered by listening to a classic popular hit envelops me, makes me smile a silly smile. But gosh, are these emotions not a part of me and of my personal story? Protesting indignations surge up within me, because I do not want to lose something that seems really valuable.

Is it possible to be touched by truth? The critical view on things that we are used to, fostered by centuries of struggle with eyebrows knitted by noble anger, suggests that it is not. And if no revolution is possible any longer we would rather choose our own non-being than agree to live in the world that can no longer be made a better place. Yet at the same time such a view deprives us of the most important thing: the ability to

Poți fi atins de adevăr? Privirea critică asupra lucrurilor cu care suntem obișnuiți, alimentată de secole de luptă cu sprâncenele încruntate de furie nobilă sugerează că nu. Iar dacă o revoluție nu mai este posibilă, ne-am alege mai degrabă propria anihilare decât să consimțim să trăim într-o lume care nu mai poate fi făcută mai bună. Însă, în același timp, o astfel de perspectivă ne privează de lucrul cel mai important: posibilitatea de a alege nu doar dintre două opțiuni (a trăi în minciună versus a înceta să existăm în numele unui adevăr crud), ci dintre sute de opțiuni. Așa cum mingea învelită în celofan trimite simultan la zeci de înțelesuri, iar petelele se scutură în jurul ei, împreună cu abajururile împletite, soldății în marș și peștii din nuia, toate se adună împreună pentru a forma o întregă constelație de povești aproape nelimitate, fața adevărului evoluează și ea, astăzi, la o așa viteză că una din aceste fațete cu siguranță ne va aduce la lacrimi de extaz.

Săracii pot să nu se mai reproducă. Pare că ar fi suficient să oprim toate sistemele audio din lume ca liniștea bruscă să ne trezească față în față cu realitatea sumbră din jur. Strategia asta revoluționară are doar un dezavantaj: fix în acel moment, liniștea va deveni trendy. Până să ne dăm seama, vom dori din ce în ce mai mult această liniște, în interiorul căreia ne vom simți liniștiți, în jurul focului postapocaliptic, scriind la o epopee modernă despre lupta dintre zeii haosului și cei ai liniștii. Și chiar dacă bogații acestei lumi postapocaliptice vor începe să-i creeze artificial pe săraci pentru beneficiul lor din nou, un astfel de viitor nu ar fi înspăimântător, ci pur și simplu plicticos, deoarece un zeu îl va fi învins pe celălalt în loc să dea o petrecere gigant împreună. •

Traducere din limba engleză de Rareș Grozea



Fabio Santacroce, „Dacă săracii nu s-ar mai reproduce, bogații i-ar crea artificial!”/ *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially.* Secțiunea 1 (Parade). Prin amabilitatea artistului și FUTURA.
Fabio Santacroce, *If the poor stopped reproducing, the rich would create them artificially.* Section 1 (Parade). Courtesy of the artist and FUTURA.

en
choose not between the two possible options (to live in deception versus to stop existing in the name of cruel truth), but among the many hundreds of options. Just as the ball wrapped in cellophane simultaneously points towards dozens of meanings, and the petals scattered around it, along with the rattan belles, marching soldiers and wicker fish, all fall together to form an entire constellation of an almost endless range of possible stories, the face of truth today, too, is evolving at such a pace that one of these faces is sure to bring us to ecstatic tears.

The poor can stop reproducing. It seems that it would be enough to turn off all the acoustic systems in the world so that the silence suddenly descending on us could jolt us face to face with our bleak reality. There is only one drawback to this revolutionary strategy: the same very moment silence will become trendy. Before we

know it we will crave more and more of such silence, inside which one can find comfort sitting around the post-apocalyptic fire composing a modern epos about the struggle between the gods of chaos and the gods of tranquility. And even if the wealthy of this post-apocalyptic world start artificially creating the poor for themselves again, such a future will not be horrifying, but plain boring, because one god simply defeated another one instead of throwing a giant party together. •